

Magasinet rØST

SØG

"Enhver hund er en løve i sit eget hjem"

13. marts 2018

The Distant Barking of Dogs følger drengen Olegs liv og håb i det krigshærgede Østukraine.

FILM | I den CPH:DOX-aktuelle *The Distant Barking of Dogs* skildrer filminstruktør Simon Lereng Wilmont dagligdagen i det krigshærgede østlige Ukraine, som den opleves af en tiårig dreng. Filmen undersøger, hvordan mennesker skaber tryghed og varme i en utryk verden.

The Distant Barking of Dogs en film af Simon Lereng Wilmont, Final Cut For Real, 2017, Spillelængde: 90 minutter.

I perioden 15.-25. marts er det igen blevet tid til dokumentarfilmfestivalen CPH:DOX. Den populære festival byder vanen tro på flere interessante titler med fokus på Central- og Østeuropa, ikke mindst Simon Lereng Wilmonts *The Distant Barking of Dogs*.

Instruktøren har været i det krigshærgede østlige Ukraine og fulgt den tiårige dreng Oleg igennem halvandet år. Oleg bor sammen med sin bedstemor Aleksandra i en lille landsby tæt ved fronten. Fra deres hus kan de se, høre og mærke de mange konfrontationer mellem de to sider i skyttegravskrigen. Som følge af situationen er landsbyen delvist afolket, men Oleg har dog en jævnaldrende kammerat Yarik, og sammen hænger de ud med den noget ældre Kostja.

I pressemeddelelsen kan man læse Wilmonts egen intention: "Filmen handler om det menneskelige drive for at overleve og evnen til at opbygge en illusion, som gør, at vi som mennesker, trods for krig og ødelæggelser, kan finde tryghed og varme i selv de mest umulige situationer. Evnen til at fortsætte med at opbygge denne illusion for at kunne overleve, trods for at den bliver ødelagt igen og igen, er for mig meget smuk."

Forholdet til virkeligheden

Dokumentarfilm kan inddeles i en række genrer eller supertyper. Oftest optræder en dokumentarfilm enten som fortællende (*expository*) eller sin observerende (*observational*). Den fortællende dokumentarfilm er kendetegnet ved en vis form for dramaturgisk konstruktion, hvor genstandsfeltet undersøges ud fra en af instruktøren valgt indgangsvinkel. Det gælder for film som for eksempel Lise Birk Pedersens *Putin's Kiss* (2012) såvel som for Jørgen Leths antropologiske film.

I modsætning hertil er tankerne bag den observerende dokumentarstil, på fransk kendt som *cinéma vérité* og på engelsk som *direct cinema*, ganske enkelt at lade virkeligheden tale for sig selv. I bedste fluen-på-væggen-stil er kameraet og instruktøren ikke til stede i filmen. Virkeligheden dokumenteres blot, som den er. Det kan naturligvis anfægtes, om dette princip rent faktisk lader sig gøre i praksis, da kameraets tilstedeværelse altid vil have en eller anden indvirkning på de personer, der filmes, men det er ikke desto mindre det idegrundlag, denne type film bygger på.

Observerende fortælling eller fortællende observation

The Distant Barking of Dogs fremstår som en observerende dokumentarfilm. Vi møder aldrig instruktøren, og der er stort set ingen tekst til at frame historien. Vi følger Olegs liv, som det er. Eller gør vi? For selv om instruktøren ikke er til stede, forekommer

VÆLG LAND

[\(/?id=45\)](#)

RSS

Få nyheder og analyser fra Magasinet rØST som RSS-feed, [læs mere her](#) ([/?id=15](#)).

NYHEDSBREV

Email-adresse

 *

Fornavn

 *

Efternavn

 *

Subscribe

Magasi...

Synes godt o

<

Magasine...
Maked...

filmen nærmest at skride frem efter en drejebog. Vi møder Oleg på et tidspunkt, hvor der stadig er et fyldt klasselokale på skolen, og hvor artilleriet nok kan høres, men synes at være på passende afstand. Som filmen skrider frem, tømmes klasselokalet, flere folk rejser væk, og kamphandlingerne synes at rykke tættere på. Oleg gennemgår også en transformation fra uskyldigt barn til en ung mand, der vil prøve grænser af. Alt dette kan naturligvis forklares ud fra den skinbarlige virkelighed, at krig forandrer såvel samfund som individ, men det forekommer alligevel en anelse konstrueret.

Wilmont har endvidere valgt at anvende Aleksandra som fortællerstemme i enkelte voice-overs. Godt nok er Oleg filmens hovedperson, men han er trods alt kun et barn, hvorfor hans situation må sættes ind i perspektiv af en voksen. Man kan i det hele taget se filmens forskellige personer som karakterer i en fiktionsfilm. I den forstand optræder Aleksandra som heltens hjælper, der forsøger at opretholde illusionen om trykthed, mens teenageren Kostja fremstår som hendes modstykke, den der forfører Oleg med skydevåben og drengestreg.

Denne spænding mellem det umiddelbart observerende og dramaturgiske er med til at give filmen en interessant dynamik. Hvor fortællende dokumentarfilm med et velafsluttet handlingsforløb hurtigt kan ende som ren underholdning, fremstår *The Distant Barking of Dogs*, sin Bildungsromanstruktur til trods, som en uafsluttet og vedvarende problematik. Der er tale om en smuk og rørende fortælling, hvor krigens generelle indvirkning på børn undersøges samtidig med, at vi får et vitalt indblik i en specifik og igangværende begivenhed: Krigen i Ukraine.

Dokumentarisk filmkunst

Ligesom fortællingens kerne er smuk, så er filmens visuelle udtryk det også. På trods af, at filmen skildrer konsekvenserne af krig og ødelæggelse, og at den er optaget i felten under besværlige arbejdsforhold, så er mange af billederne yderst stilfulde. Wilmont har et godt blik for billedkomposition, og han anvender en række gennemgående motiver og tableauer, der skaber en form for visuel kontinuitet.

Et gennemgående tableau er et view ud over en flod, der bugter sig igennem landskabet. Dette bruges til at vise, hvordan årstiderne skifter, men det har også en åbenlys symbolsk effekt, da det er skudt fra en position, hvor floden som en kile imellem de to bredder fremstår allertydeligst: Der er krig mellem to fronter, og Oleg og hans bedstemor er fanget imellem dem.

The Distant Barking of Dogs kan læses på et hav af forskellige måder, og den efterlader iagttageren med flere spørgsmål end svar. Det kan måske være udfordrende for nogle, mens andre vil finde det yderst attraktivt. Måske er det kunst, men det er helt sikkert ikke ligegyldig underholdning. Det er en film, der udfordrer iagttageren uden dog på nogen måde at fælde dom. Nogle af de spørgsmål, jeg sad tilbage med efter at have set filmen, fik jeg mulighed for at stille videre til filmens instruktør, hvilket kan læses her i Magasinet rØST i nær fremtid.

The Distant Barking of Dogs kan ses i København følgende dage:

Søndag 18/3 - 17:30 i Empire
Onsdag 21/3 - 19:00 på Charlottenborg
Fredag 23/3 - 16:30 i Cinemateket

Trailer: <https://www.youtube.com/watch?v=6dsnRsybtXM>
(<https://www.youtube.com/watch?v=6dsnRsybtXM>)

Af Jon Reinhardt-Larsen

[Recommend](#) [Sign Up](#) to see what your friends recommend.

0 Kommentarer **Magasinet rØST**

 Log på

 Anbefal

 Del

Sortér efter Bedste

Start debat...

LOG IND MED

ELLER REGISTRER DIG HOS DISQUS

Navn

Vær den første til at kommentere.

OGSÅ PÅ MAGASINET RØST

Putin reagerer ikke på slag over fingrene – det er tid til at gå ...

1 kommentar • 3 år siden

Jens A — Hvor har Macim Tucker dog ret! Der kommer INGEN holdbar aftale med Putin! Der er ...

Det bulgarske parlamentsvalg og den Ankara-ianske hest

1 kommentar • et år siden

Simon Madsen — Tak for en god analyse. Vi venter i spæning på resultatet. Borisov er ikke ...

Ukraine – en konflikt uden løsning?

1 kommentar • 6 måneder siden

Åbent brev fra ambassadør: Fasthold polsk studie

1 kommentar • et år siden

1 kommentar · 0 mangler siden

Armand Felix — Hvorfor er der ikke referat af Carsten Fledelius indlæg?

1 kommentar · 0 mangler siden

Stanislaw Winiaszewski — Jeg er helt enig!Der er brug for flere dansker som kan tale polsk, ...

 Tilmeld Tilføj Disqus til din side Tilføj Disqus Tilføj

Magasinet rØST. Ophavsret: Ophavsretten tilhører Magasinet rØST. Magasinet's artikler og indhold kan ikke kopieres og distribueres uden tilladelse fra Magasinet rØST.